

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY (A)
Homilia del P. Sebastià M. Bardolet, abat emèrit de Montserrat
20 de gener de 2008
Is 49, 3.5-6, 1Co 1, 1-3, Jn 1, 29-34

Diumenge passat celebràvem la festa del Baptisme del Senyor. Amb ella acabàvem el cicle nadalenc i començàvem la sèrie de diumenges anomenats "durant l'any". Però no deixàvem pas tancat el tema del baptisme de Jesús; perquè avui, en l'evangeli, Joan Baptista ens explica el testimoniatge que ell va donar quan Jesús va ser batejat. Joan, l'home auster que no ambiciona pas ser protagonista, que té clar que ell només és un que prepara els camins del Salvador, ens diu amb veu convençuda: *Mireu l'anyell de Déu!*, referint-se a Jesús. I impressiona la seva sinceritat, que encara dóna més valor al seu testimoniatge, quan diu: *Jo no sabia qui era, però el qui m'envià a batejar amb aigua em digué: Aquell sobre el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant.* I acaba amb una afirmació contundent: *Jo ho he vist, i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.*

Déu ens ha creat a imatge i semblança seva. Per tant, fins i tot sense saber-ho, som els seus testimonis pel sol fet d'existir. Però encara més: per gràcia ens podem anomenar fills de Déu i ser-ho de veritat (1Jn 3, 1). És per això que, encara que Isaïes es referia profèticament a Jesús en les paraules que escoltàvem a la primera lectura, també les podem aplicar ben bé a nosaltres mateixos. *El Senyor em digué: "Ets el meu servent,estic orgullós de tu". [I és que] El Senyor m'ha format des del si de la mare perquè fos el seu servent... M'he sentit honorat davant el Senyor, i el meu Déu ha estat la meua glòria.* Aquells de vosaltres que vau poder seguir les matines de Nadal recordareu aquella expressió impressionant de sant Lleó, quan ens deia: "Adona't, oh cristià, de la teua dignitat! Ets partícip de la naturalesa divina!".

Però deixeu-me tornar al text d'Isaïes. Després del que Déu li ha dit abans, el Crist per boca del profeta continua: Sí; *el meu Déu ha estat la meua glòria; però ara ell em diu: "És massa poc que siguis el meu servent...; t'he fet llum de tots els pobles perquè la meua salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra".*

La fe, al creient, el porta no solament a conèixer la seva gran dignitat, sinó que també el compromet a una missió que ha de complir: Escampar la llum i la bona nova del Senyor.

Arribats aquí, ens podem preguntar: Quin és, doncs, el projecte que Déu té sobre mi? Què vol que sigui? Què vol que faci? Aquestes preguntes no ens les fem pas solament a l'edat de prendre una decisió vocacional; són interrogants que hauríem de fer-nos tota la vida, perquè és constantment que el Senyor té projectes de bondat sobre nosaltres. *Jo tinc sobre vosaltres designis de pau i no de desgràcia. Jo us donaré un futur i una esperança, diu el Senyor,* llegim al llibre de Jeremies (29, 11). Com havia fet amb el seu enviat, Déu m'havia convertit en el seu servent. Però ara Déu creu que és massa poc (perquè m'estima) i vol que sigui llum per a tothom, vol que sigui col·laborador actiu per portar arreu la llum i la bona notícia.

És molt que un cristià sigui conscient de la seva pròpia dignitat i de la dignitat de tota persona. Però, encara hi ha més: està destinat a donar-ne testimoni amb la seva vida, amb la seva manera de ser, amb les seves accions. Saber descobrir el Senyor que habita

enmig nostre i en el cor de cadascú i donar-ne testimoni, és la sort i la missió del deixeble de Crist.

El cristià ha de ser capaç de poder descobrir el Déu que s'amaga, ha de saber manifestar on és i com és aquell que ens ha estimat des de sempre. Ser llum en les dificultats, ser portadors de pau i de joia als atribolats, tenir el coratge de comprometre's per les causes justes, intentar de ser misericordiós (com ho és el Pare del cel que estima bons i dolents), saber comunicar esperança a aquells que estan desesperats... La llista de tot el que pot fer aquell que ha posat tota la confiança en Déu i se'n sent col·laborador és interminable.

No sempre sabem aprofitar totes les possibilitats. Per què tan sovint donem més importància a normatives molt relatives que no pas al mateix evangeli? Per què unes idees són sovint un objectiu més important que no pas el nostre amor per les persones concretes? Per què ens preocupem tant de les estructures eclesiàstiques i deixem de banda la comunió eclesial i el do de la unitat? Per què ens costa tant de mirar totes les coses amb ulls transparents i amb netedat de cor?

¿Reflecteix l'autèntica faç del Déu de Jesucrist aquella Església que reivindica privilegis que no són pas precisament evangèlics? Per què nosaltres i tota l'Església no som més acollidors de les persones siguin com siguin, i no sabem ser més comprensius de les seves diverses situacions? Quina força té la nostra condemna sobre el nostre germà, si Déu estima tothom i fa sortir el sol per a bons i dolents?

A no creients, però sobretot a persones que cerquen amb sinceritat de cor, els sentim dir sovint, com si parafrasegessin el salm 42: "*On és el teu Déu? Com és el teu Déu?*". Per poder donar una resposta digna, per ser llum per als altres, abans hauríem de deixar-nos interpel·lar i modelar per la lectura sovintejada de la Paraula de Déu i per l'exercici de la caritat fraterna. D'aquesta manera aniríem purificant la idea que tenim del nostre Déu. I llavors, com Joan Baptista, purificat i enfortit per la presència divina en l'austeritat del desert que no enganya, podrem donar el nostre testimoniatge ben alt: "*Mireu l'Anyell de Déu! Mireu! aquest és el nostre Déu!*".

Per acabar, tornem a escoltar amb cor agraït les paraules que el Senyor ens deia abans: *És massa poc que siguis el meu servent... A tu t'he fet llum per als altres! Agraïm a Déu aquesta comprometedora vocació que ens dóna a tots, i demanem-li amb cor humil que sigui ell qui acabi en nosaltres aquesta obra meravellosa que ell mateix ha començat.*